

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 759
din 23.11.2016

Dosar nr.: 214/2016

Petiția nr.: 1813/25.03.2016

Petentă: ..

Reclamați: ..., Director Executiv în cadrul Serviciului Public Finanțe Locale Ploiești

Obiect: refuz acordare scutire plată impozit autoturism

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

1.1.1.

1.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

1.2.1. Director Executiv în cadrul Serviciului Public Finanțe Locale Ploiești cu sediul în Ploiești, B-dul Independenței, nr.16, județul Prahova

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Sesizarea petentului vizează un posibil tratament diferențiat în ceea ce privește refuzul reclamatei de acordare a scutirii de la plata impozitului auto pentru petent, reprezentant al minorului cu handicap grav.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 17.05.2016, prin adresa nr. 249/19.04.2016 fiind citat petentul, iar prin adresa nr. 2492/19.04.2016 a fost citată partea reclamată. La audieri părțile nu s-au prezentat.

3.3. Prin adresa nr. 3037 din 13.05.2016 reclamată a transmis un punct de vedere cu privire la aspectele sesizate de către petent.

3.4. Procedură legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul arată că este tatăl unui băiețel, în vârstă de 5 ani, cu Sindrom Down încadrat în Gr.I cu handicap și sesizează Consiliul cu privire la săvârșirea unei posibile fapte de discriminare de către reclamată în data de 09.03.2016, prin nerespectarea prevederilor art. 469 alin.1 lit.b din Legea nr. 227/2015 privind Codul Fiscal, prin neacordarea de scutire de la plata taxei pe autoturism, pe motiv că autoturismul nu este adaptat persoanelor cu handicap motorii.

4.1.2. Prin adresa nr. 1661/01.02.2016, i s-a acordat scutire la plata impozitului autoturismului pe baza certificatului de handicap gr.1 al copilului, ulterior s-a revenit asupra deciziei. A înaintat contestație la decizie și a primit răspuns să facă dovada unui înscris emis de instituțiile abilitate că autoturismul personal este destinat persoanelor cu dizabilități.

Ulterior a adresat mai multe petiții diverselor instituții, dar un prim răspuns l-a primit de la Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială.

4.1.3. Petentul susține că prin răspunsul dat de către Agenția Națională pentru Plăți și Inspecția Socială prin adresa nr. 5214 din 09.03.2016, a fost informat că nu se datorează impozitul pe mijloacele de transport pentru mijloacele de transport aflate în proprietatea sau coproprietate persoanelor cu handicap grav sau accentuat, cele pentru transportul persoanelor cu handicap sau invaliditate, aflate în proprietatea sau coproprietate reprezentanților legali ai minorilor cu handicap grav sau accentuat și ai minorilor încadrați în gadul de invaliditate, pentru un singur mijloc de transport, la alegerea contribuabilului.

4.1.4. Prin adresa nr. 2430 din 15.04.2016 petentul a transmis răspunsul dat de Serviciul Public Finanțe Locale-Birou Evidență Auto din care reiese ca răspuns la contestația petentului din 25.03.2016, că în urma clarificărilor primite de la ministerul de resort, este scutit de la plata impozitului pe mijlocul de transport marca Hyundai Elantra, în calitate pe care o are de reprezentant legal al minorului M.A.C, deținător al unui certificat de încadrare în grad de handicap.

4.1.5. Petentul solicită luarea măsurilor care se impun deoarece a fost tracasat, a pierdut timp și a fost pus pe drumuri.

4.2. Susținerile reclamatului

4.2.1. Prin adresa nr. 3037 din 13.05.2016, reclamata precizează faptul că în urma clarificărilor primite de la ministerul de resort, instituția a transmis prin adresa înregistrată sub nr. 1661/08.04.2016, petentului faptul că beneficiază de scutire de la plata impozitului pe mijlocul de transport marca Hyundai Elantra în calitate de reprezentant al minorului ..cu handicap grav.

4.2.2. Astfel, la data prezentei pe rolul petentului nu se înregistrează obligații de la plată reprezentând impozit auto, petiția formulată de acesta a rămas fără obiect.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director reține refuzul reclamatei de acordare a scutirii de la plata impozitului auto pentru petent, reprezentant al minorului cu handicap grav.

5.2. În drept, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției intră sub incidența prevederilor art. 2 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Colegiul director analizează dacă obiectul petiției întrunește elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate în restricție, excludere, deosebire sau preferință și care poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, din cauza unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională potrivit O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.3. Potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, cu modificările și completările ulterioare, prin discriminare se înțelege acel **tratament diferențiat** ce are la bază un **criteriu**, dintre cele prevăzute în lege, și care are drept scop sau efect un tratament injust raportat la o speță dată. Conform art. 2 alin.1 din O.G. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, constituie discriminare „*orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*

5.4. Pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind discriminatorie aceasta trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții:

a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;

b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare;

c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;

d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

5.5. Privind accesul la serviciile publice administrative și juridice, de sănătate, la alte servicii, bunuri și facilități, art. 10 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată, prevede:

“*Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauza prin:*

h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilități.

5.6. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că potrivit jurisprudentei sale, **discriminarea presupune tratarea diferită, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, a unor persoane**

aflate în situații relativ similare. Articolul 14 nu interzice ca Statele membre să trateze diferit grupuri de persoane cu scopul de a corecta "inegalități de fapt" între acestea. Într-adevăr, în anumite situații, **eșecul, în sine, de a încerca corectarea inegalităților prin tratament diferit, poate da naștere unei încălcări a Articolului 14** (a se vedea cauza "*relating to certain aspects of the laws on the use of languages in education in Belgium*", § 10; cauza *Thlimmenos v. Grecia*, no. 34369/97, § 44, ECHR 2000-IV; cauza *Stec și alții v. Marea Britanie* [GC], no. 65731/01, § 51, ECHR 2006-VI).

Statele contractante dispun de o marjă de apreciere pentru a analiza dacă și în ce condiții diferențele aplicate unor situații similare justifică un tratament diferit.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat că **o politică generală sau o măsură care are un efect disproporționat asupra unui grup particular de persoane poate fi considerată discriminatorie indiferent de faptul că aceasta nu a vizat în mod specific acel grup de persoane**. De asemenea, Curtea a statuat că **discriminarea potențial contrară Convenției poate rezulta dintr-o situație de facto**. (cauza *Zarb Adami v. Malta*, no. 17209/02, § 76).

Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**

5.7. Prin Pactul Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale ratificat de România, art. 2 alin. 2 dispune: „Statele părți se angajează să garanteze că drepturile enunțate în el vor fi exercitate fără nicio discriminare ...”. În conformitate cu prevederile art. 15 din Pact, „Statele părți la prezentul Pact recunosc fiecăruia dreptul ... b) de a beneficia de progresul științific și de aplicațiile sale” În Comentariul General nr. 5 privind persoanele cu dizabilități, Comitetul ONU privind Drepturile Economice, Sociale și Culturale a arătat că „Statele Parte trebuie să adopte măsuri corespunzătoare, la nivelul maxim al resurselor disponibile, de a acorda acestor persoane posibilitatea de a depăși orice dezavantaje ce rezultă din dizabilitatea de care suferă, în ceea ce privește exercitarea drepturilor prevăzute în Convenție. Mai mult, cerința continuată în art. 2 alin. 2 din Convenție privind drepturile enunțate ... exercitate fără nicio discriminare în mod clar se aplică discriminării pe **baza dizabilității** (a se vedea Comentariul nr. 5: persoane cu dizabilități, HRI/GEN/1/Rev.7, document E/1995/22, pag. 26, parag. 5).

5.8. Colegiul reține că legiuitorul român a adoptat legea nr. 448 din 6 decembrie 2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap. Potrivit art. 3 din legea nr. 448/2006 republicată „Protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap au la bază următoarele principii: (...) b) prevenirea și combaterea discriminării; c) egalizarea șanselor; (...) h) adaptarea societății la persoana cu handicap; i) interesul persoanei cu handicap; (...) l) libertatea opțiunii și controlul sau decizia asupra propriei vieți, a serviciilor și formelor de suport de care beneficiază; m) abordarea centrată pe persoană în furnizarea de servicii; ...”

5.9. Potrivit art. 5 din legea nr. 448/2006 republicată, prin accesibilitate se înțelege „ansamblul de măsuri și lucrări de adaptare a mediului fizic, precum și a mediului informațional și comunicațional conform nevoilor persoanelor cu handicap, factor esențial de exercitare a drepturilor și de îndeplinire a obligațiilor persoanelor cu handicap în societate”. Prin adaptare se înțelege „procesul de transformare a mediului fizic și informațional, a produselor sau sistemelor, pentru a le face disponibile și persoanelor cu handicap” iar prin egalizarea șanselor se înțelege „procesul prin care diferitele structuri sociale și de mediu, infrastructură, serviciile, activitățile informative sau documentare devin disponibile și persoanelor cu handicap”. De asemenea, prin O.G. nr. 137/2000 republicată,

legiuitorul român a reglementat interzicerea tuturor formelor de discriminare, inclusiv pe baza dizabilității (a handicapului) și în ceea ce privește accesul la serviciile destinate folosinței publice.

5.10. Raportat la speța în cauză Colegiul director reține că, *potrivit normelor europene privind nediscriminarea, precum și legislația internă potrivit prevederilor art. 469 alin.1lit.b din Legea nr. 227/2015 privind Codul Fiscal care reglementează expres situația persoanelor cu handicap nu se datorează imozit pe mijloacele de transport pentru: “mijloacele de transport aflate în proprietatea sau coproprietatea persoanelor cu handicap grav sau accentuat, cele pentru transportul persoanelor cu handicap sau invaliditate, aflate în proprietatea sau coproprietatea reprezentanților legali ai minorilor cu handicap grav sau accentuat și ai minorilor încadrați în gradul I de invaliditate, pentru un singur mijloc de transport, la alegerea contribuabilului”*

5.11. Or, raportat la elementele particulare ale cauzei deduse soluționării, din probele analizate la dosar, este evident că refuzul reclamatei a avut ca efect îngrădirea dreptului petentului, reprezentant al minorului cu handicap gradul I la scutirea de la plata impozitului la autoturism pe motiv că în cartea de identitate a autoturismului nu este inserată mențiunea prin care să se dovedească faptul de autoturismul este destinat transportului persoanelor cu handicap, cu toate că articolul precizat mai sus prevede foarte clar cine poate beneficia de scutirea la plata impozitului pe mijloacele de transport pentru persoanele aflate în proprietatea sau coproprietatea reprezentanților legali ai minorilor cu handicap grav sau accentuat și ai minorilor încadrați în gradul I de invaliditate. Astfel, Colegiul director este de opinie că situația minorului cu gradul I de handicap reprezentat legal prin părintele său, nu poate fi privat de la dreptul prevăzut de lege pentru a beneficia de aplicarea corectă și unitară a prevederilor legale, în vederea scutirii de la plata impozitului pentru autoturism. Potrivit prevederilor art. 469 alin.1lit.b din Legea nr. 227/2015 privind Codul Fiscal autoturismul în cauză se află în proprietatea reprezentantului minorului (tatăl).

5.12. Pe de altă parte, Colegiul observă că întreaga apărare a reclamatei se bazează pe faptul că au existat unele neclarități care s-au edificat de către ministerul de resort, petentului acordându-i-se prin adresa nr. 1661/08.04.2016, scutirea de la plata impozitului auto, motiv pentru care sesizarea petentului a rămas fără obiect.

5.13. Având în vedere motivele expuse mai sus, Colegiul director constată că se întrunesc cumulativ elementele constitutive ale unei fapte de discriminare prevăzute de art. 2 alin. 1, art. 10 lit.h din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată. Colegiul director apreciază că, în cauză, sunt elemente care să probeze faptele de discriminare de care este acuzată reclamata și care să conducă la angajarea răspunderii contravenționale.

5.14. Totodată, Colegiul director ține cont de faptul că partea reclamată, în urma clarificărilor primite de la ministerul de resort, a transmis, prin adresa înregistrată sub nr. 1661/08.04.2016, petentului faptul că beneficiază de scutire de la plata impozitului pe mijlocul de transport marca Hyundai Elantra în calitatea de reprezentant al minorului M.A.C cu handicap grav. Astfel la data soluționării petiției petentul nu mai înregistrează obligații de la plată reprezentând impozit auto.

5.15. Prin urmare, Colegiul director aplică sancțiunea cea mai **mică/blândă, respectiv avertisment**, potrivit prevederilor **Ordonanței nr. 2/2001**, actualizată, care la art. 7 alin. 3 prevede că avertismentul poate fi aplicat și în cazul în care o astfel de sancțiune nu este expres prevăzută de lege (alin. 3), arătând că „*avertismentul se aplică în cazul în care fapta este de gravitate redusă*”.

5.16. De asemenea, art. 7 din O.G. nr. 2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor, prevede că:

(1) Avertismentul constă în atenționarea verbală sau scrisă a contravenientului asupra pericolului social al faptei săvârșite, însoțită de recomandarea de a respecta dispozițiile legale.

În concluzie, Colegiul director recomandă părții reclamate să manifeste exigență și preocupare, pentru ca în asigurarea serviciilor pe care le oferă publicului larg, să ia în considerare toate diferențele relevante și măsuri adecvate pentru a se asigura că serviciile disponibile sunt în mod specific accesibile tuturor persoanelor.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate intră sub incidența prevederilor art. 2 alin. 1, coroborat cu art. 10 lit. h din Ordonanța de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;

2. Sancționarea reclamatei cu avertisment contravențional potrivit art. 26 din O.G. nr. 137/2000 coroborat cu art. 7 din O.G. nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare;

3. Recomandă părții reclamate să manifeste exigență și preocupare, pentru ca în asigurarea serviciilor pe care le oferă publicului larg, să ia în considerare toate diferențele relevante și măsuri adecvate pentru a se asigura că serviciile disponibile sunt în mod specific accesibile tuturor persoanelor;

4. Clasarea dosarului;

5. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință :

ASZTALOS CSABA FERENC – membru

BERTZI THEODORA – membru

DINCĂ ILIE – membru

HALLER ISTVÁN – membru

LAZĂR MARIA – membru

LUMINIȚA GHEORGHIU – membru

POPA CLAUDIA SORINA – membru

Redactat: P.C. S., tehored. F. V.

Data: 28.11.2016;

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.